

LLIQÓ VI

Todas tus criaturas me dicen, Señor, que te ame, y cada una de ellas publica tu bondad y grandeza. La hermosura de los cielos, la claridad del sol, y de la luna, la refulgencia de las estrellas, el resplandor de los planetas, las corrientes de las aguas, las verduras de los campos, la diversidad de las flores, la variedad de los colores y todo cuanto tus divinas manos fabricaron, oh Dios de mi corazón, me dicen que te ame.
(Fr. Diego de Estella)

LLIQÓ VII

Hacia una mañana hermosa y algo fresca: pronto las lanchas árabes nos trasladaron con todos los demás peregrinos y nuestros equipajes al simulacro de muelle que teníamos delante y al que hubimos de trepar materialmente, como si llegáramos allí escapados de un naufragio.
(Eugenio Ochoa)

LLIQÓ VIII

Yo no me quejo de esas reticencias; usted me da avisos prudentes, gran parte de los cuales acepto y pienso seguir. Si va usted más allá de lo justo en el recelar, consiste sin duda en el interés que por mí se toma y que yo de todo corazón le agradezco.
(Juan Valera)

LLIQÓ IX

Así miras tú estos libros que pongo en tus manos: como una madrecita. Y cuando te presento una duda, la resuelves también como resuelven las madrecitas contra la opinión de los mayores y los médicos, a rajatabla. Razones? Para qué? Una madrecita siempre tendrá razón.
(Luis Ruiz Contreras)

LLIQÓ X

.../...

LLIQUÓ X

El tinteró está abierto; la pluma aguarda; tú descansas sobre el verde tapete de mi mesa de trabajo. Me siento; mis manos; febriles, impacientes, te oprimen, crispándose sobre tu cuerpo, tu cuerpo liso, blanco, sin mácula, como la nieve de los picachos inaccesibles.

(E. Zamacoís)

LLIÇÓ VI

Tots vostres

grandega

claretat

refulgencia

resplandir

les corrents

Totes les vostres (52-53)

grandesa

claredat

refulgència

resplendor

els corrents (42)

LLIÇÓ VII

Feia

transladaren

tots els demés

al que tinguerem d'enfilar-se

arribessim

Feia

traslladaren

tots els altres (55)

al qual tinguérem d'enfilar-nos (69-70, 97-98)

arribéssim

LLIÇÓ VIII

queixó

reticiències

pensó seguir

mes

del prop

en el recel·lar

queixo

reticències

penso seguir

més

del que és just (40-41)

en el recelar, en el recel

.../...

l'interés que

per jo

i que jo

LLIÇÓ IX

Així miras

posú

marecita

la resols

Raons

Per que

tindra

LLIÇÓ X

esta

vert

sentó

teu có

l'interès que

per mi (57)

i que jo

Així mires

poso

mareta

el resols

Raons

Per què

tindra

està, és

verd

sento

teu cos

.../...

OBSERVACIONS

La major part de les faltes d'ortografia que heu fet en aquests exercicis són faltes d'accentuació: adés per posar accent en un mot que no n'ha de dur, adés per ometre'l en mots que n'han de portar. A les properes lliçons, al costat dels exercicis de traducció hi haurà e exercicis metòdics d'ortografia, un d'ells relatiu als accents.

La terminació de la primera persona singular del present d'indicatiu de la major part dels verbs catalans, és "o" (pronunciada "u"): queixo, penso, poso, sento.

Fixeu-vos bé en les correccions que us he fet i, tocant a les de caràcter sintàctic, vegeu les pàgines del llibre de gramàtica indicades per un nombre entre parèntesis al costat de les esmenes.